

HOOFDSTUK 1

EEN POSITIEF BERICHT EN EEN NEGATIEF OORDEEL

BRIEF

Elizabeth Somers sprong uit de bus en stond tot aan haar enkels in de sneeuw. Ze waadde naar het kleine busstation maar stond ineens stil met het gevoel: *iemand zoekt me.*

‘Elizabeth Somers?’ klonk het in de kille ochtendlucht. ‘Is hier soms een Elizabeth Somers?’

Ze draaide zich om naar de bus. Dit soort dingen – een aankondiging, een *gevoel* dat er iets ging gebeuren – overkwam haar zo vaak dat het haar niet echt meer verbaasde.

Een jonge man in een blauw uniform keek naar de passagiers die de bus uitkwamen om even de benen te strekken. Hij hield een brief omhoog.

‘Is hier iemand die Elizabeth Somers heet?’

Elizabeth stak haar hand op. ‘Ja, hier.’

‘Ha,’ zei de man. ‘Dan heb ik iets voor jou. Alsjeblieft. Dit bericht lag al voor je klaar op het station.’

Elizabeth nam de envelop aan. Wie had hem daar laten brengen en ervoor kunnen zorgen dat zij hem zou krijgen in de korte tijd dat de bus stilstond bij dit station, een van de haltes op weg naar het noorden met als eindpunt Winterhuis Hotel? Ze wilde de man bedanken maar hij was al weg.

Raar, dacht ze. Tante Purdy en oom Burlap, bij wie ze al acht onaangename jaren had gewoond, wisten natuurlijk dat ze in deze bus zat. Ze was zo blij en opgelucht geweest dat ze deze kerst weer van die twee verlost zou zijn – net als het jaar ervoor toen ze voor het eerst naar Winterhuis Hotel ging – dat ze rilde bij de gedachte dat in die brief zou staan dat ze terug moest naar hun akelige huis in het stomme stadje Drere. Verder wisten alleen haar vriend Freddy Knox en Norbridge Falls dat ze vandaag aankwam.

Norbridge was de eigenaar van Winterhuis en – zoals Elizabeth 353 dagen eerder (ze had ze geteld!) in het hotel ontdekte – haar grootvader. Niemand anders, dat stond voor haar vast, kon weten dat ze met deze bus op dit moment zou stoppen bij dit busstation.

Ze scheurde de envelop open en vond een briefje.

Lieve Elizabeth,

We zijn allemaal in de wolken dat je weer naar Winterhuis komt!

Stap alsjeblieft uit in de stad Havenworth, een halte voor Winterhuis, en kom naar café-restaurant De Luistervink. Als je daar bent is het zo'n beetje tijd voor de lunch.

Dat betekent dat we daar wat kunnen eten.

In afwachting van jou enzovoort en zo meer en zo verder, Je grootvader, Norbridge.

Elizabeth duwde haar bril omhoog, keek naar de groep passagiers bij de bus en probeerde niet verbaasd en teleurgesteld te zijn. Het was leuk om Havenworth te bekijken en heerlijk om Norbridge terug te zien – maar waarom niet in Winterhuis Hotel, waarnaar ze zo vreselijk had verlangd? Waarom moest ze nog langer wachten? Ze stak de brief terug in de envelop. Als ze weer in de bus zat, zou ze er nog eens goed over nadenken.

In het busstation kocht ze een beker warme chocolademelk en koekjes. Niet alleen waren haar tante en oom haar de vorige avond met de auto naar het station in Drere gaan brengen, ze hadden haar ook nog eens tien dollar toegestopt voor de lange reis naar Winterhuis Hotel! Dat gulle gebaar (zoveel geld gaven ze haar nooit) en iets in hun gedrag bij het afscheid – het leek bijna verdriet – bleef Elizabeth verbazen. Waarom deden ze zo anders dan anders? Waarom? Er was nog altijd ruim zeven dollar van het geld over en ze had honger.

Toen ze in de bus naar haar plaats liep, zat daar een jongen in een zwartwollen jas, niet veel ouder dan zij. Het boek waarin ze aan het lezen was – *Het geheim van Kasteel Northaven* door Damien Crowley – en dat ze zolang op haar stoel had laten liggen, was weg. Ze wachtte tot de jongen opkeek. Een zwarte lok haar hing voor zijn gezicht en hij was zo verzonken in een spelletje op zijn telefoon dat hij niets merkte. De motor van de bus begon te ronken, de bus trilde. ‘Plaatsnemen, alstublieft!’ riep de chauffeur.

‘Ik denk dat je op mijn plaats zit,’ zei Elizabeth zo beleefd mogelijk. De jongen reageerde niet. Ze probeerde het nog eens: ‘Sorry, dat is mijn plaats.’

De jongen keek langzaam naar haar omhoog met een blik of Elizabeth volgens hem fout zat, maar dat hij daar niet moeilijk over ging doen.

'Hè?' vroeg hij bot.

'Daar zat ik,' zei Elizabeth en ze wees naar haar rugzak in het rek boven zijn hoofd. 'Dat is mijn plaats.'

'Staat je naam er soms op?' vroeg iemand achter de jongen. Elizabeth zag een dikke vrouw in een witte bontjas die haar izig aanstaarde. Naast haar haalde een kale man met een dun snorretje minachtend zijn wenkbrauwen op.

'Er zijn geen vaste plaatsen in deze bus,' zei hij. Elizabeth keek hulpzoekend naar andere passagiers in de hoop dat iemand haar bij zou vallen. Niemand. Ze haalde diep adem.

'Nee, er staan geen namen op de stoelen, maar dát is mijn rugzak en ik zat vanaf vanochtend op deze stoel. Ik had mijn boek hier laten liggen.'

De jongen vertrok geen spier.

'Rodney,' zei de vrouw in de witte bontjas, 'je blijft gewoon zitten.' Ze glimlachte vals naar Elizabeth.

'Wie het eerst komt, het eerst maalt. Er zijn plaatsen genoeg.' De man met de snor trok zijn wenkbrauwen nog hoger op. De jongen, Rodney, was alweer bezig met zijn telefoon.

'Goed, mam,' geeuwde hij.

Elizabeth keek achter in de bus. 'Ja, er zijn plaatsen genoeg,' zei ze, 'bij hopelijk wat beleefdere mensen. Geef mijn boek, alsjeblieft. Dan ga ik daar wel heen.'

Rodney schudde traag met zijn hoofd. 'Ik heb je stomme boek nergens gezien,' zei hij, voor hij zijn hand uitstak naar iets naast zijn armleuning. 'Of bedoel je dit soms?' Hij hield het boek omhoog met een vies gezicht, alsof hij het uit een goot had gevestig.

Elizabeth griste het naar zich toe en keek of het niet beschadigd was. Haar gezicht gloeide en de adem stakte in haar keel.

'Bedankt!' zei ze kort. Ze greep haar rugzak en trok hem van het rek. 'Voor geen goud zou ik bij jou in de buurt willen zitten.'

'Wat een grote mond voor zo'n klein meisje,' zei de vrouw in de witte bontjas.

'Allemaal plaatsnemen, alstublieft!' riep de chauffeur ongeduldig. 'De bus vertrekt.'

Elizabeth hees trillend van woede haar tas om haar schouder en liep tot achter in de bus. Ze slikte met moeite de beledigingen in die bij haar opkwamen, toen ze de man nog onverwacht hoorde zeggen: 'Had ze een boek bij zich van Damien Crowley?'

Haar verontwaardiging was zo groot dat ze de uitnodiging van Norbridge er bijna door vergat.

Een kwartier later zat ze weer te lezen in *Het geheim van kasteel Northaven*, al borrelde af en toe haar ergernis over de drie botte passagiers weer op. *Had ik maar gezegd: het zou weinig hebben uitgemaakt of er een naam op mijn plaats had gestaan, je ziet er niet uit of je kunt lezen*, bedacht ze, voor ze opnieuw probeerde het voorval te vergeten.

Even overwoog ze haar notitieboekje te zoeken voor een nieuw lijstje: *Dingen die je kunt zeggen als mensen onbeschoft tegen je doen*. Maar ze liet het erbij. Lijstjes maken was iets wat ze door de jaren heen graag en veel en steeds beter deed. Ze had al drie en een half notitieboekje volgeschreven alleen met lijstjes, zoals: *Vreemde steden waarin ik minstens een jaar wil wonen. De lekkerste koekjes die ik ken. Willekeurige regels die tante Purdy verzint en meteen weer vergeet. Lerraren op mijn school die de pest hebben aan kinderen. Huizen in Drere die op instorten staan. (Het huis waarin ik woon!)*

Het laatste jaar waren de onderwerpen veranderd. In plaats van *Lekkerste snoepjes* of *Mooiste poppen* koos ze nu

eerder voor: *De meest ongezonde lunch of Wat meisjes op mijn school doen om populair te zijn*. Ze was zelfs begonnen met een lijst: *Jongens op mijn school met wie ik misschien bevriend zou kunnen zijn*. Een lijst die eerder nooit bij haar zou zijn opgekomen.

Met een zucht keek ze nog eens naar de achterhoofden van Rodney en zijn ouders voor ze zich weer verdiepte in het boek, dat ze na haar eerste vakantie in Winterhuis Hotel meekreeg van Norbridge en dat ze in Drere al een keer had gelezen. Ze hield van lezen en van boeken. Een belangrijke reden om naar Winterhuis te verlangen was de grote bibliotheek daar en de bibliothecaresse, Leona Springer, met wie ze erg goed kon opschieten.

Ook verheugde ze zich erop Freddy terug te zien, die de vorige kerstvakantie zonder zijn ouders in Winterhuis Hotel logeerde, in zijn eentje, net als Elizabeth zelf. Freddy was de slimste jongen die ze kende. Ze hadden het hele jaar met elkaar gemaïld, minstens twee of drie keer per maand.

‘Hoelang nog tot Winterhuis Hotel?’ vroeg iemand hardop. Rodney, de jongen die haar plaats had ingepikt! Hij keek om naar zijn ouders.

‘Nog een paar haltes,’ antwoordde zijn moeder. ‘Doe een spelletje en laat je vader en mij met rust.’

Rodney wierp een blik op Elizabeth. ‘Lekker, drie weken in Winterhuis Hotel zonder kneuzen die aan je kop komen zeuren.’

‘Toe, Rodney,’ zuchtte zijn vader. ‘Ga door met je spelletje en schreeuw niet zo.’

Rodney grijsde hatelijk naar Elizabeth en draaide zich om.

Pech! dacht Elizabeth, *dat vreselijke joch en zijn vreselijke ouders gaan ook naar Winterhuis.*

Ze tastte naar de hanger onder haar trui, het enige sieraad dat ze had: een schijfje van indigokleurig marmer waarin het woord *vertrouwen* stond gegraveerd. Het was van haar moeder geweest. *Hopelijk wordt het toch een fijne vakantie*, dacht ze.

Het jaar ervoor had ze gehoord dat haar moeder, Winifred Falls, samen met haar vader zou zijn omgekomen bij een verkeersongeluk. Winifred was het enige kind geweest van Norbridge en dat maakte Elizabeth een van de laatste nog levende leden van de familie Falls. Norbridge had dan ook beloofd dat hij een manier zou proberen te vinden om haar definitief bij hem, haar grootvader, te laten wonen. Dus toen ze na de kerst terugkwam bij haar oom en tante in Drere had ze verwacht dat het hoogstens een kwestie van weken zou zijn voor ze naar Winterhuis kon. Het liep anders. De winter ging voorbij, het werd lente, het werd zomer. Elizabeth deed af en toe een poging erover te praten met haar tante en oom, maar die deden of ze van niets wisten. Het zag ernaar uit dat er iets was misgegaan en dat ze in Drere zou moeten blijven. De teleurstelling werd niet minder groot toen er eindelijk een brief van Norbridge kwam met het bericht dat *onvoorziene en ingewikkelde juridische problemen* het hem onmogelijk maakten haar al naar Winterhuis te laten komen. *Wat er ook gebeurt*, had Norbridge geschreven, *ik blijf proberen de zaak op te lossen, en ik zal in elk geval zorgen dat je met kerst drie weken bij ons kunt zijn*.

Wat dat laatste betreft had Norbridge in elk geval woord gehouden.

Het bleef een raadsel hoe hij tante Purdy en oom Burlap had weten over te halen om haar naar Winterhuis te laten gaan, maar het was hem gelukt: ze zat in de bus naar waar ze vorig jaar in de bibliotheek een magisch boek vond – bij

de familie Falls bekend als *Het Boek* – dat daar ooit verstoep was. De tweelingzus van Norbridge, de boosaardige Gracella Winters, bleek er jaren en jaren naar gezocht te hebben. Elizabeth had Gracella op dat punt verslagen.

‘Havenworth over vijftien minuten!’ riep de chauffeur.

Elizabeth schrok op. Ze keek omhoog naar haar rugzak. Daarbij viel het haar op dat het bagagerek over de hele lengte van de bus doorliep tot aan een bordje met NIET ROKEN helemaal voorin. Elizabeth begon de letters van NIET ROKEN in haar hoofd te rangschikken tot een anagram en kreeg TIEN KOREN. Ze vond anagrammen fascinerend. Als ze van *boeken* het anagram ‘*n e-boek* kon maken of van *leesteken* het anagram *een skelet* of van *oerknal* een woord als *klaroen*, dan was haar dag goed. Terwijl ze langs het rek staarde, zag ze dat de volgepropte plunjezak van Rodney, die scheef in het rek boven zijn hoofd lag, door het schokken van de bus naar voren helde.

Elizabeth had tot haar verbazing ontdekt dat ze, als ze haar aandacht op iets richtte zonder er bewust naar te kijken, in staat was voorwerpen in beweging te brengen. Zo kon ze een glas over de tafel laten schuiven, een schoen over de vloer, een boek uit een kast laten vallen. En het was deze bijzondere kracht die haar – en heel Winterhuis Hotel – de vorige kerst had gered van de wrede plannen van Gracella, omdat ze op het beslissende moment *Het Boek* naar zich toe had weten te krijgen.

Later hoorde Elizabeth van Norbridge dat iedereen in de familie Falls wel iets magisch had en dat magische kracht *nooit* op een zelfzuchtige of kwaadaardige manier gebruikt moest worden. Maar nu, onderweg naar Winterhuis en in de vaste overtuiging dat een beetje wraak op die lamme-ling van een Rodney wel kon, was ze benieuwd of ze die

plunjezak nog een paar centimeter verder kon laten opschuiven zodat hij boven op de zelfgenoegzame eigenaar zou ploffen.

Ze voelde haar hoofd leeg worden, haar blik vervagen. Met haar ogen strak gericht op het gevaarte van groene canvas, voelde ze dat er iets ging trillen in haar maag.

De bagage boven Rodney trilde licht, zo licht dat het iemand die er toevallig naar keek niet eens zou opvallen.

Elizabeth bleef staren terwijl de plunjezak langzaam van het rek en naar beneden gleed...

HOOFDSTUK 2

ALARMEREND GESPREK IN DE LUISTERVINK

LINKERVUIST

‘Pas op!’ krijste de vrouw in de witte bontjas. Te laat. Rodney schreeuwde het uit toen de canvas zak op hem neerkwakte. Hij en zijn ouders maakten een misbaar of ze alle drie in een sloot waren gevallen.

‘Blijft u zitten, alstublieft,’ riep de chauffeur, en hoe de ouders van Rodney ook tekeergingen en hoe ze ook schreeuwden dat hun zoon een vreselijk ongeluk was overkomen, de bus reed gewoon door en ze kalmeerden.

Elizabeth hield haar boek omhoog en deed of ze las, maar ze had moeite niet hardop te lachen. De kale man bleef ongerust omhoogkijken, alsof hij bang was dat het plunjezakken zou gaan regenen. Rodney loerde naar links en naar rechts, alsof hij zocht naar een schuldige. Ten slotte draaide hij zich om naar Elizabeth, zijn priemende oogjes keken

haar beschuldigend aan. Ze hield het boek nog wat hoger, maar wel zo, dat hij haar brede grijns kon zien.

Tien minuten later stapte ze uit in Havenworth, een paar kilometer van Winterhuis Hotel. Ze was tevreden over zichzelf want ze had zich beheerst, in het gangpad niets tegen Rodney en zijn ouders gezegd en hun geen blik waardig gekeurd.

De bus was gestopt bij een groot plein met een open, wit muziekpaviljoen in het midden. Een orkestje speelde er walsmuziek voor zo'n honderd mensen die met elkaar stonden te luisteren of te praten. Het paviljoen was net als de naaldbomen eromheen opgetuigd met gekleurde, twinkkelende lichtjes, zodat het in de vroege middag al deed denken aan kerstavond.

Vanaf een heuveltje naast het paviljoen gleden kinderen op sleeën of stukken karton naar beneden. In de straten om het plein waren helder verlichte winkels, versierd met dennengroen, hulst, slingers en ballen.

Elizabeth besloot dat ze Havenworth zou toevoegen aan haar lijstje *Favoriete steden en dorpen* nog voor ze vijf stappen van de bushalte had gezet. Ze keek omhoog en zag dat het begon te sneeuwen.

Hopen sneeuw lagen al langs de schoongeveegde straten en het was kouder dan Elizabeth had verwacht. Ze trok haar jas dicht om zich heen.

De muziek stopte, de mensen klaptten en trokken in groepjes weg. Elizabeth vroeg aan een vrouw met een klein meisje aan de hand waar café-restaurant De Luistervink was.

'Die straat, de tweede hoek rechts,' wees de vrouw. 'Dan zie je het bord al.'

Het was overal even druk als op het plein en Elizabeth

werd zich ervan bewust dat Havenworth veel groter was dan ze zich had voorgesteld. Ze kwam langs twee banketbakkerijen, een speelgoedzaak, een smalle etalage met in sierletters op de ruit: DE VERMAARDE HOEDENMAKER, en een boekwinkel met: HARLEY DIMLOW & ZONEN, BOEKENWONDERLAND.

Ze kwam in de verleiding naar binnen te lopen, maar ze wilde beslist niet te laat zijn voor Norbridge. Ze kon proberen hem er na de lunch mee naartoe te nemen.

Bij De Luistervink klopte ze alle sneeuw van zich af en stapte binnen in een grote, helder verlichte zaal met wanden die tot aan het hoge plafond beschilderd waren met vogels – eksters, kraaien, uilen, mussen, merels, valken, vinken – zoveel, dat het restaurant wel een volière leek of een zomers bos. Ze vroeg zich af of er soms een vink bij was met een oor...

‘Zoekt u een plaatsje, jongedame?’

Elizabeth keek van de muur naar een man in een lang schort, die naast haar was komen staan.

‘Eigenlijk heb ik hier een afspraak met mijn grootvader. Hij is er misschien al.’

De man boog en maakte een uitnodigend gebaar. ‘Kijk rustig rond. Ik zou nooit van mijn leven een jongedame weghouden bij haar grootvader!’

Elizabeth lachte en liep door. Juist voor ze de hoek om wilde gaan naar een kleine achterkamer hoorde ze de stem van Norbridge.

‘Er is niet zozeer iets *gebeurd*,’ zei hij. ‘Maar waakzaamheid is geboden. Je weet het met die dingen nooit. Je denkt het te weten, en opeens gebeurt er iets en dan weet je pas dat je het *niet* weet.’

Elizabeth bleef staan. Haar grootvader praatte met iemand en al voelde ze dat ze moest laten merken dat ze